

EDINOST

Izjava — izvješće ponedjeljak — vsak dan jutro. — Uredništvo: ulica sv. Frančiška Asiškog 20, I. nadstropje. — Dopolni naj se pošilja uredništvu. — Nefrankirana pisma se ne sprejemajo, rokopisi se ne vračajo. — Izdajatelj in odgovorni urednik Stefan Godina. — Lastnik konsorcijska Edinost. — Tisk tiskarne Edinost. — Naročnina znaša na mesec L 3.—, pol leta L 18.— in celo leto L 36.—. — Telefon uredništva in uprave Stev. 11-57.

Posamezne številke v Trstu in okolici po 10 stotink. — Oglasi se računajo v širokosti ene kolone (72 mm). — Oglasi trgovcev in obrtnikov po 20 stot. osmrtine, zahvale, poslanice in vabila po 40 stot., oglasi denarnih zavodov po 80 stot. Mali oglasi po 10 stot. beseda, najmanj pa L 1.—. Oglase sprejema inšertni oddelček Edinosti. Naročnina in reklamacije se pošiljajo izključno upravi Edinosti. Uprava in inšertni oddelček se nahajata v Trstu, ul. sv. Frančiška As. 20.

Naša „balkanska“ in njihova duševnost.

V italijanskih listih srečavamo čisto na naslov Jugoslovenov očitane „balkanske mentalitete“ (duševnosti). Kakor so v zadregi in ne vedo, kako bi odgovarjali, kako bi pobijali, ko jim zmanjkuje stvarnega argumenta: iz vsake take zadrege jih rešuje očitane — balkanske duševnosti. S tem hočejo reči, da Jugosloveni dajejo stvarnem svojo posebno, krivo, za ves ostali svet nevenljivo zaslugo; da imajo vsikdar svoje posebne misli in tolačenja, da so torej neiskreni in avratni. Taka duševnost da je balkanska posrnost!

Bodi jim! Vsakomur je dano na svobodo, da se skuša izveličati — po svoje! Vsakomur je dano na svobodo, če se mu zdi primerno in koristno tako varanje samega sebe. Tudi dogodki na mirovni konferenci, vsa zagata, ki se nahaja v njej sedaj, vsa italijanska vnunja politika, ni mogla poučiti italijanskih politikov in časnika, da naj se ne love po krivih potih, ker so vendar še ljudje na svetu, ki jim „balkanska duševnost“ Jugoslovenov vendar ni tako nedostopna in neveljavna. Vključ vseh „balkanskih duševnosti“ imajo Jugosloveni vendar še prijateljev na tem božjem svetu in sicer tudi na straneh, katerih moč in veljavo občutijo tudi Italijani živo na svoji koži.

Gospoda vztrajajo trdovratno v svoji zmoti, rabeč orožje, ki — ne reče! Zakaj? Kako naj si razlagamo to čudno pojavo pri narodih, ki se sicer tako rad ponašajo s svojo staro kulturo, s svojo prosvetljenostjo in razumnostjo? Razlaga: ker imajo ravno Italijani svojo posebno duševnost, ki sicer ni „balkanska“, a vendar čudna, ker jih zadržuje do krivega presojanja stvari in jim kaži vid, da se vedno izgubljajo v zagate, iz katerih potem ne morejo najti izhoda.

Ta duševnost Italijanov se je od nekdanj posebnosti odražala v vsem njihovem presojanju razmerja med Italijanskim in jugoslovenskim svetom. Nikdar niso mogli gledati in presojeti stvari kakor so v resnici, marveč jim je njihova duševnost, njihova razpoloženja, vedno govorilo, da treba le odklanjati, pobijati, omalovaževati, ali celo mrziti. To opažamo tudi danes, ko pričakujemo, da se blizu pol milijona Jugoslovenov pridruži Italiji, ko jim bo s temi Jugosloveni živeti skupno v isti državnosti: tudi bodoče razmerje do teh Jugoslovenov bi hoteli doleteti primerno svoji, tu gori označeni duševnosti. Ne priznavamo vas, ne priznavamo vam nobenega prava, omalovažujemo vas — tako nam govore iz te svoje duševnosti ven.

Ta duševnost naših Italijanov je prišla te dni do izrazitega pojasa. Ravno istega dne, ko je naša Družba imela svojo skupščino v Herpeljah, so se zbrali v Pazinu, menda na nekako protestno zborovanje. Kolika razlika med nami in njimi! Na naši skupščini smo razpravljali mirno, stvarno, do tojansveno. Govorili smo o svojem položaju, o svojih potrebah in zahtevah, a niti ene besede niso čuli, ki bi bila želja za Italijane. Beseda — ki se je na naša izjavila na kulturna vprašanja — je bila naperjena le proti zistemu, proti neznanemu razmerju, proti kričnim krivicam, ki se nam gode, a ni žal-besede ni bilo proti drugi narodnosti kot taki. Kako drugače v Pazinu! Zbrani so bili razumniki: pedagogi, župani, uradniki, duhovniki. Hrušci so proti naši narodnosti, proti naši šoli, proti našim zahtevam po pravici in grmebo je tudi žaljevi proti nam! In kar je posebno znano — ker kaže kako je ista duševnost zajela vse sloje, tudi razumnike — je bilo, da je bil na sestanku v Pazinu najslabši gromovnik — katoliški duhovnik profesor Monti! Tudi iz njega je žarela strast pretrganega, neugasno razpaljenega nacionalizma. Iz ust svečenika, ki naj bi

bil apostol vere miru, sprave brato- in človekoljubja, ni bilo besede krščanske ljubavi, ki bi govorila, da je tudi človek drugega rodu in jezika ustvarjen po božji podobi, da ima tudi on svoje čustvovanje, svoj ponos in svoje — pravo! Tudi v tem Montiju se ni oglasil glas zavesti, da bi mu že dolžnost razumnika in duhovnika velevala, da bi se uprl veliki laži, da je naša družba sv. Cirila in Metoda raznarodovala Italijane! Kolika laž, a duhovnik Monti ji je — pritrl!

Da, da: v Herpeljah je govorila naša duševnost, v Pazinu pa njihova! Kje je torej v resnici „balkanska“ duševnost — tista namreč, ki se nam Jugoslovenom v resnici — podtika?! Eksečenca Nitti je govoril zadnje čase mnogokatero pametno in lepo besedo, po kateri bi mogli soditi, da se je on izbavil iz tiste duševnosti povprečnih italijanskih politikov. To pa ne koristi in ne bo koristilo dotlej, dokler se italijanska javnost ne izbavi iz te duševnosti! Govoril je besede miru, sprave, prijateljstva. Ali če res hoče, da beseda postane dejstvo, mora začeti govoriti svojim rojakom še odločnejše, še izrazitejše, še odkritejše, da bo vodilo njihova dejanja pravilno presojanje, čut pravičnosti in resnicoljubja, ne pa strast in mržnja — ta odraz njihove duševnosti.

Odgovor na spomenito akademsko omiladine. — Vest o žrtvovanju Reke za Sander neresnična.

ZAGREB, 11. Na brzojavko, ki jo je poslala zagrebška akademska omladina prestolonasledniku regentu Aleksandru povodom glasov, da se je Jugoslavija odrekla Reki in da je izbruhnil v naši mirovni delegaciji nesporazum, je prvi adjutant, general Zečević nastopal odgovoril: „Prestolonaslednik regent je sprejel Vašo brzojavko od 2. aprila. Njemu je na tem, da omladina ne veruje govoriscam, da je vlada pristala, žrtvovati Reko in ozemlje Istre med Učko in Voloskim za kraje okoli Skadra. Nam vsem sta draga Reka kakor Skader in nikomur bi ne bilo ljubo, žrtvovati, eno ali drugo. Prestolonaslednik in vlada polagata ves svoj in vso svojo avtoriteto na to, da očuvata našemu kraljestvu Reko in Skader, kajti Reka in Skader sta za nas življenjskega pomena. Prvi adjutant general Zečević.“

Zastanek v pogajanjih.

BELGRAD, 9. „Politika“ piše pod naslovom „Zastanek v pogajanjih“: Prestolonaslednik Aleksander se ne počuti najbolje ter se je za nekaj časa prekinil vabila politikov v dvor na posvetovanje. Pa tudi s strani zastopnikov političnih skupin se niso storiili nobeni koraki, ki bi dovedli do sporazumljenja. Demokrati stoje na svojem starem stališču, da je najboljši izhod iz sedanje situacije nevtralen kabinet, vendar pa se v zadnjem času opaža pri gotovem številu demokratskih poslancev neka izprememba v razpoloženju ter bi pristali na koalicijsko vlado, kateri bi predsedoval dr. Milenko Vesnić, pri parlamentarni zasednici pa se opaža vedno večje nerazpoloženje proti sporazumu. Članek pravi: Naj odloči krona, kateri skupini bo dala pravico, da izvrši volitve za konstituanto, in tako naj bo.

Narodno predstavništvo sklicano za 19. t. m. BELGRAD, 11. „Tribuna“ poroča: Začasno narodno predstavništvo bo sklicano na dan 19. aprila. Volitev predsednika pride takoj na dnevni red.

BELGRAD, 11. „Politika“ javlja, da je bil podpredsednik narodnega predstavništva dr. Ribar (ki se ne sme zamenjati s tržaškim dr. Rybarem; — urad); pri ministrskem predsedniku Protiću radi vprašanja vpoklica parlamenta. Na medsebojni konferenci sta sklenila, da se bo ministrski predsednik pisмено obrnil na pred-

sedništvo narodnega predstavništva glede vpoklica parlamenta. Na tej konferenci je opozarjal dr. Ribar na nemožnost dela v parlamentu in potrebo pregovorov glede sestave nove vlade. Ministrski predsednik Protić je izjavil, da njemu ni do oblasti in da mu sedaj iz gotovih družinskih razmer ni niti najmanj do tega, vendar pa zahteva korist države, da ostane ta kabinet v oblasti. Vlada je zato v parlamentu proglasila, da je zadosti 100 poslancev za kvorum. Nato je izjavil dr. Ribar, da tega ne more privoliti, ker je on prvi pozvan, da čuva poslovniki narodnega predstavništva.

Italijansko rovarjenje v Črnigori.

BELGRAD, 9. „Politika“ javlja iz Skadra: Italijanski parnik je izkrcal v pristanišču Sv. Ivana Meduanskega 150 najemnikov bivšega kralja Nikole, ki so zelo dobro oboroženi. Dva dni pozneje so jih ponoči pripeljali v Skader in jih nastanili v dva velika najeta konaka. Po prvotnem načrtu bi bili morali biti takoj razdeljeni v male čete in poslani na razne dele Črne gore, da bi izvajali nered. Ko pa so prišle zele nepovoljne vesti, da bodo te čete zadele na resen odpor, so jih začasno pridržali v Skadru. Zdi se, da Italijani resno nameravajo, iz Skadra organizirati nemire v Črni gori in v drugih krajih naše države.

Izvoz srebrnega in papirnatega denarja prepovedan.

BELGRAD, 12. (Uradno.) Na podlagi sklepa ministrskega sveta od 26. marca t. l. je odredil finančni minister, da se prepreči izvoz kronsko-dinarskih novčanic Narodne banke kraljestva SHS iz naše države. Kdor bi poizkušal izvoziti te novčanicke preko naših državnih mej, bo kaznovan kot tihotapec na podlagi člena 100 fin. zak. za 1919-20 in se mu bodo novčanicke zaplenile v korist državne blagajne. Vsem carinarnicam je naročeno, naj najstrožje izvajajo to naredbo.

LJUBLJANA, 12. Ker se v zadnjem času skuša srebrni denar izvažati v večjem številu iz naše države, prepoveduje ministrstvo za finance vsak izvoz srebrnega denarja iz kraljestva SHS. Kdor ravna proti tej naredbi, se mu zapleni denar v korist državne blagajne ter se kaznuje po členu 100 fin. zak. za 1919-20.

Kralj Peter se vrne v svoj stari dvor.

BELGRAD, 11. „Politika“ javlja, da je kralj Peter izrazil željo, da se vrne v svoj stari dvor, kjer se nahaja sedaj začasno narodno predstavništvo. Kakor znano, se pripravila za zasedanje parlamenta vojašnica 7. polka ter se bo stari kralj kmalu nastanil v svojem starem domu. Prestolonaslednik Aleksander pa se bo jeseni nastanil v novem dvoru.

Otvoritev trgovskih in obrtnih šol v Črnigori.

BELGRAD, 11. Trgovinski minister je v sporazumu s poljedelskim ministrom odredil, da se odpre obrtne in trgovske šole v Baru, Podgorici in Danilovem gradu. Ena teh šol se bo kasneje pretvorila v poljedelsko šolo in bo služila v črnogorske svrhe.

Vprašanje uradniške vlade.

BELGRAD, 11. „Balkan“ se bavi s političnim položajem in pravi, da se v poslednjem času v javnosti mnogo pretresa vprašanje uradniške vlade s posebnim ozirom na volitve za konstituanto. Sodeč pa po dosedanjih dispozicijah ogromne večine parlamentarne zasednice se nikakor ne more zlagati s to metodo, ker bi bil to povratek v osebene režime, ki imajo svoje poverjenje samo od krove. Takih vladavin je bilo svojčas več v Srbiji in proti njim so radikali vodili ostro borbo, ki smatra-

jo tudi danes, da se v sedanjih razmerah krona ne more eksponirati. Razpoloženje je sedaj tako, da bo vlada potom oktroiranega poslovnika uredila vprašanje kroruma. O uredbi sami pa se bo glasovalo kasneje. Vlada želi delati in ostane na svojem mestu. S tem pa se ne more reči, da vlada izbegava boj, ako hoče opozicija v parlamentu delati in ako bo res jačja. Vsed takih okoliščin je vsaka razprava o uradniški vladi brezpredmetna.

Izid občinskih volitev na Hrvatskem in v Slavoniji.

BELGRAD, 11. „Politika“ prinaša izid občinskih volitev na Hrvatskem in v Slavoniji po številu priporjenih mest. Po tem so dobili: Hrvatska zasednica 541 odbornikov, izven strank 538, demokratska stranka 401, seljačka stranka 333, komunisti 303, pučka stranka 201, radikali 156, socijalni demokrati 103, pravaši 38, neopredeljeni skudaj 78.

Davek na vojne dobičke.

BELGRAD, 12. Nj. Vis. regent Aleksander je podpisal ukaz, s katerim stopa v veljavo začasni zakon o davku za vojne bogataše, ki je bil že v avgustu pr. leta stavljen v parlamentu na dnevni red. Ta zakon je bil pretresan v finančnem odseku in soglasno sprejet kot nujen.

Rusko-poljska pogajanja.

VARŠAVA, 13. (S.) Nota sovjetske vlade izjavlja, da je sovjetska vlada pripravljena na mirovna pogajanja v kakršnemkoli mestu kake nevtralne ali ententne države, da pa odklanja predlog za pogajanja v kakšnem mestu vojnega ozemlja.

Sestanek ruskih in finskih zastopnikov.

STOCKHOLM, 13. (S.) Finski in ruski odposlanci so se sestali v Susterburgu blizu Petrograda.

Skladnišče municije v Kraljevcu razstreljeno. — 300 oseb mrtvih.

MAINC, 12. (S.) V Kraljevcu je bilo razstreljeno skladišče municije. 300 oseb je mrtvih in nekoliko stotin ranjenih.

Turška zbornica razpuščena.

CARIGRAD, 12. Poslanska zbornica je bila danes razpuščena.

Švicarski tečaj.

ŽENEVA, 10. (S.) Ital. lira 21-15.

Domače vesti.

Še vedno brez elektrike! Naše občinstvo se bo čudilo, da je izšel naš list tudi danes v tako skromni obliki, češ, saj je vendar stavka mestnih namestencev končana in so že snoči gorele električne luči po mestu. Da, res je. Toda ali ima naš listi neko pos bno smelo, ali pa je kak drug vzrok: mestni predel, kjer se nahaja naša tiskarna, je ostal tudi snoči do davi brez elektrike, in list se je moral staviti in tiskati v ročnem delu. Ker je tudi tiskovni stroj treba vrteti na roke, ni bilo mogoče natisniti toliko izvodov, da bi se mogel list razposlati tudi naročnikom na deželi; saj ga ni bilo mogoče natisniti dovolj niti za mesto. Prosimo torej, naj nam naši naročniki in čitatelji oprostijo, da jim nismo mogli postreči z listom. Saj nismo mi krivi.

Humor v veleressni časih. D'Annunzio proglašja na Reki — socijalno republiko. Te dni je povabil k sebi — tako čitamo v „Lavoratoru“ — izvrševalni odbor socijalistične stranke, da mu preloži svoje želje in zahteve. Odposlanci so mu povedali na vaa usta, da je položaj na Reki obupen po krivdi — D'Annunzijevega podjetja. D'Annunzio je poslušal in — pripovedujemo vedno po „Lavoratoru“ — pritrdil, izjavivši, da sprejema zahteve socijalistov. Potem je izpovedal svojo namero, da proglasi

na Reki — republiko. Na vprašanje: s kom, mari z „narodnim svetom? — je pojasnil, da ta svet ni njim, da nasprotuje tej njegovi ideji. To da bo D'Annunzijeva republika z gestom: Klor ne dela, naj ne je! Ta republika da bodi tudi socijalistom po godu. Dalje je podal Gabriel večpretnljivo pojasnilo, da njega teritorialno vprašanje ne zanima, da on gleda veliko višje. Nasproten je Zvezi narodov, ker to je le zveza vlad. On hoče zvezo narodov! Predvsem pa zatiranih narodov — v Indiji, na Irskem in v Egiptu. Bližje zatirance je v svoji vniemi za zatirane narode — čisto pozabil. Socijalisti da bi ga morali podpirati, ker premagati bo treba mnogo nasprotnostev. Socijalisti so mu na to pokazali — figo, izjavivši, da se ne morejo njim pogajati, ali sklepali kompromisov. Pozneje je D'Annunzio pismeno prijavil socijalistom, da sprejema njihove zahteve, a po izbruhli stavki je stopil z besedo — na stran delavcev; v nekem članku pa je slavil delavce, ker so mu dali, česar je želel — trpke kaplje, češ: delavci nosijo večno življenje, kakor je nosim jaz! So il je še korak dalje: pozval je k sebi ogrskega komunista Siso, da pregleda njim svoj načrt za ustavo svoje republike. — Gabriel si domišlja, da je strašno premeten, pri tem pa se kaže strašno — smešen. Njegovi karabinjerji so proti republiki; „narodni svet“ istotako. On odklanja zvezo vlad in s tem tudi — italijansko vlado. Proti njemu so tudi — kakor zatija „Lavoratore“ — vsi reški meščani. Zapuščen in v navzkrižju z vsemi bi se hotel sedaj obesiti socijalistom na — ker fraka nimajo — hlače! Stvar je namreč takale: V stiski se ljudje uče moliti. Reševati bi hotel ves svet, ki ga zatirajo vse vade, ne izvzemši Italijanski, da bi rešil — sebe! V tem je humor v resnih časih in obenem trpka satira na vse resko podjetje!

Stavka občinskih uslužbencev je dokončana. Dosegel se je sporazum, na podlagi katerega se ustreže skoraj vsem delavskim zahtevam in jim se razen tega izplača plača za čas stavke, plača za sedmi dan tedna ter naknadna doplačila od 1. januarja t. l. dalje. — Popoldne se je začelo zopet redno delo. Popoln promet bo vzpostavljen tekom današnjega dne.

Seja odbora CMD družbe za Istro se bo vršila v četrtak, 15. t. m., ob 12 v pisarni predsednika dr. Slavika.

Zvišanje cene kavi. Aproximacijska komisija javlja, da se bo prodajala kolonijalna kava od danes naprej po 18 lir kg. To ceno je določilo ravnateljstvo državnih monopolov.

D pisanje z Madžarsko. Poštno ravnateljstvo poroča: Navadna ali priporočena pisma za na Madžarsko se morajo do nove odredbe devati na pošto odprta, kajti drugačna pisma bo madžarska uprava ali plenila ali jih bo vračala nazaj.

Prepoved prodaje in porabe mesa. Civilni komisariat za Trst in okolico naznanja, da je ob četrtkih in petkih prepovedano prodajati in živiti vsako meso razen drobja, divjačine, domače perotnine, slanin in okosenine. Prepovedane pa so noge, salame in klobase. Ob prepovedanih dnevih je vendar dovoljena prodaja mesa od živine, ki je bila zaklana v sili, toda dovoljenje ne velja za javne lokale. Politijska ura ostane neizpremenjena, teda lahko se bodo stregle pijače dokler se lokal ne zapre.

Slovensko gledališče. Nocoj točno ob 20 je sklican ves ansambel. Vabljeni so tudi novi člani.

„Glasbena Matica“. Danes, ob 20 in pol je vaja za orkester.

Pojuk na okoličanskih in mestnih šolah se je pričel včeraj popoldne, ker je končana stavka mestnih uslužbencev.

Pozdrav iz Zagreba in Ljubljane vsem slovenskim rojakom-trpinom v Trstu in Istri pošiljajo priščne pozdrave: Maurić, Bernot, Toplak, Cigoj, Čebule, Penko, Čadež, Valentincić, Ostroviški, Boštjančič, Sever, Rusija, Skabar, Macarol, Freilih, Pregel, Podbršček, Seljak, Slomberger, Medvešek, Pilko, Vidmar, Zupančič, Storman, Hube, Narod, Pintar, Cajnko, Podbregar, Obut, Škrbine.

Slovensko gledališče v Trstu.

V četrtek, 15. aprila 1920.

Častni večer režiserja g. Emila Kralja.

Edina predstava. Edina predstava.

Otroška tragedija

v treh dejanjih. — Spisal Karl Schönlank.

PODLISTEK

Za staro pravo.

(196)

Av gust Senoa: Seljaška buna. — Zgodovinska povest iz XVI. stoletja.

„Čakaj, sinko!“ je vzdahnil vojvoda solznega obraza, „da ti obvežem rano.“ „Pusti, naj teče kri; tu ni zdravila,“ se je nasmehnil Guro, „naj teče, to je seme za svobodo naših vnukov. A kje je Jana, moja Jana?“ je privzdignil ranjenec glavo. „Ne vem, ne vem sinko,“ je rekel Matija, ozrši se, „ni je.“ „Ah, poljubi jo v mojem imenu. Pazi njo, prošim te. Slabo je izšlo... Oh Lepoić, Lepoić! Ah, čuj to prasketanje v dolini, naši se še bijejo.“ „Se,“ je sklonil Gubec glavo nad mladeniča, „to ti je zadnji vzdih naše svobode, zadnji, Bog...!“

„Zakaj, oh, zakaj — ujec — peče —“ m'adeniča je streslo, stisnil je Gubcevo roko, zavrtel oko in se raztegnil — mrtve. Gubec si je pokrtil obraz z rokama in zakokal; plakal je kot hudo leto, klečeč poleg mrtvega junaka.

Bilje in blize sta se primikala krik in vrik k cerkvi. Stubičani so se umikali ob boku, boreč se, streljajoč, ali od povsod okolo grča so se delale gomile vojakov. Sedaj so kmelte za ograjo grobja, branijo se besno. Pasanec je bil na umiku ranjen, zajet. Nijamo vodje, nijamo smodnika, ne vinca: dve tretjini jih je padlo. Uskoki naskakujejo kot gladni volkovi, v rok jim seva nož. Sedaj sta se zgrabila po grobju sekira in noč, po grobovih se bije boj, človek na človeka, pest na pest, glava za glavo, duša za dušo, a po holmih rdeči kri, kakor da cvetejo rože po snegu. Sedaj branijo še Stubičani cerkevna vrata. Tu stoji v trogu, in kostjo uskoč: glave, mahajoč s sekirami

okolo sebe. „Plašljivci,“ hrešči A'apić, „bijte, pobijte jih.“ „Nehajte!“ je zaoril iz cerkve glas in na prag je stopil vojvoda Gubec, držeč v vsaki roki samokres. Kmetje so povesili orožje, vojaki istotako.

„Ali si ti vojvoda?“ je vprašal Gubec A'apića, ki je začuden zrl v ta nenavadni pojav. „Sem.“ „Čuj me! Pokloni tem ljudem Stubičanom svobodo in življenje, da ne poginejo neumno, ker imajo ženo in deca, a v povračilo ti izdam, kje se je skrila Matija Gubec, začetnik, glavna punta.“ „Da mi izdaš kralja kmečkoga!“ je vskliknil Guro radostno, „naj ti bo: bodita jim svoboda in mir, čuj nj izročiti Gubec.“ „Prisezi pri krvi Odošenika!“ je dvignil A'apić tri prste. „Tu sem, vzemi mi,“ je rekel vojvoda

mirno, vrzel puški od sebe, „kajti Gubec — sem jaz!“

„Ti?“ je prebledel namestnik banov.

„Da, jaz, začetnik punta, glavna vojske, jaz, branitelj svobode.“

„Ali pa veš, kaj te čaka?“ ga je vprašal A'apić.

„Vem,“ je potrdil Gubec, „pojmo, odvedi me, kamor ti je volja.“

„Odvedite ga na Stubiški grad, a te kmelte branite pred vsakim žaljenjem.“

„Z Bogom, bratje!“ se je obrnil Gubec k zadnjim junakom svoje čete, ki so solznim očesom klečali okolo njega — „vstanite, samo pred Bogom se pripogibite koleno. Padli smo. Bog je hotel tako. Jaz poginem, vi pa živite, povrnite se med svoje, naj ne izgine naše plemen! Ne klonite, Bog da, da pride dan svete svobode. Blagoslovjam vas, odpustite mi. Enega vas prošim: vam za puščam Jano, bedno sirotco, na vaši skrbi naj bo. Ali hočete?“
